

Senilia

•

Tjugohundratjugoåtta

•

Neutronstjärnan

(tre dystopier)

av

Stefano Foconi

Av Stefano Foconi har tidigare givits ut:

Lergök, 1991

Inga vildar, 1992

Vitahusår, 1993

Rå umbra bränd umbra, 1998

Gubben i taket, några Iran (med Tomas Andersson), 2003

Människa strax, 2006

Café Musa, egyptiska resor (med Tomas Andersson), 2007

Turkarnas land, anatoliska porträtt (med Tomas Andersson), 2009

Om trädgårdskonsten, 2011

Hade en bror, 2012

Istanbul, vandringar i Europas största stad, 2014

Levanten, Mellanöstern utan gränser (med Tomas Andersson), 2016

Om kokkonsten, 2017

Om kärlekskonsten, 2020

I skuggan av muren – Israel/Palestina (med Tomas Andersson), 2021

Neutronstjärnan

eller

Inuti villfarelsen, telluriska
tillstånd

For øvrig må jeg reservera meg overfor selve uttrykket å gjenskape helvete på ”jorden”; selv om man som ovenfor setter ordet ”jorden” i anførselstegn, så er dette ikke forbehold nok. Det finnes overhode ingen *jord* å tale om. Denne sprø, grønne skorpen, dette efter forholdene ubeskrivelig tynne skall mellom de omtalte ildmørjer under oss og de omtalte 273,1 kuldegrader over oss, dette kan man da i Guds navn ikke kalle en ”*jord*”? Jeg vil altså fullstendig nedlegge min protest mot dette ordet, og foreslå at betegnelsen ”jorden” blir strøket av alle ordlister i alle land og på alle språk.

Isteden innfører vi betegnelsen *Skorpen*.

Vi bor på Skorpen.

Og vi venter på at den skal sprekke.

Jens Bjørneboe, *Bestialitetens historie*

Mellan fjärde och vad som säkert skulle komma att utvecklas till ett femte världskrig – kampanjer som flöt över i varandra och egentligen knappast upphörde – stod en självutnämnd soldat på resterna av trottoaren i en utbombad stad. Han var försedd med roddararmar och visir. Att sluka soppa direkt från burken ansågs här föga förkastligt, tvärtom. Att kunna inta en soppa på burk betraktades som det yttersta av privilegier, varmed inte sagt att han för den skull inte regelbundet skrattades ut. Han hade lärt sig att skratta åt andra i sin tur och därefter temporärt upphört att fnissa och fnittra, bara för att sista tiden åter ha börjat ge ifrån sig glädjeljud, dånande, ofta, men långtifrån enbart hånfulla, som om skrattandet hjälpte både honom och omgivningen, oljade systemet, stötte bort rusk och rost. Kanske stämde antagandet om skrattets förtjänster ändå inte det minsta. Likväl insisterade han på skrattets primat. Han ansåg att det låg något djupt komiskt i vad som än mötte honom. Den som en gång – menade soldaten – drabbats av skämtets underliggande grundprincip kunde svårligen värja sig.

Han hade vandrat hela sitt liv dit striderna eller påhuggen fört honom. Han hade i förbigående hört talas om före detta yrken som asfaltskokare, tarmmästare, rådman och regissör, liksom årstider och perioder av fred, men företrädesvis tvingats hålla sig i form och ställt sina tjänster till förfogande varhelst destruktion behövts, murade tegelstenar skulle skiljas från varandra, träd sättas i brand, grupperingar splittras, odlingar skövlas och maskiner sprängas i luften. Han hade våldtagit, trakasserat och desinformerat. Han hade våldtagits, trakasserats och desinformerats. Elimination var av födsel och otyglad vana hans livsluft.

Ord var betydelselösa. Via lyssnande och tal kunde varken tystnad

eller umgänge/våld kommas åt. Ord klarade inte att benämna det som individen prioriterade/drömde om och vad som gjorde att en människa inte gav upp.

Med hjälp av ord fann han vare sig något eget eller sträckan fram till andra människor. Inte en endaste gång bröt formuleringarna den isolering som även överväldigat miljoner andra och söndrat varje led i samhällets kropp; det var hans ståndpunkt. Orden sade att han aldrig ens varit på plats just här. Det var det enda som orden tycktes ha sagt.

Han kallade sig för JTW och var en typisk produkt av sin kultur och dess tarvliga lagar. De värsta massmördarnas statyer hade varit flest och högst. De grövsta förbrytarnas mausoleer utkonkurrerade med råge alla andras i storlek och vad angick kostnad. På den tid det fanns internationella flygplatser döpte man dem efter exempellösa tyranner. Underhuggarna uppmanades å det starkaste att erövra territorier och betala något som kallades benådningsskatt, osäkert exakt vad som avsågs, men summorna skulle enligt uppgift gå till det allmännas bästa. Likväl kom medlen på avvägar och motsvarigheten behövde aldrig erläggas av de rikaste.

Han var avkomma till de tabun och plattityder som varken gått att bekämpa eller befria sig från. Han hade inte kommit ett tuppfjät längre än till att fortsätta finnas. Han ansåg sig icke desto mindre ett stycke till resa anspråk på andning. Han var fallen efter gagnlös anpassning, i synnerhet till den indelning i klaner, sekter och kaster som ännu rådde, lojaliteter till brottssyndikat, religiösa dogmsystems företrädare, forna koncernkonglomerat och ständigt växande ämbetsverk som reflexmässigt de senaste årtusendena haft som mål att krossa vart motståndsförsök i reformerande riktning, snarare än att gynna sin egen cancerogent bekräftande och snikna tillväxt. Han var fallen efter intrigen, baktalandet, sveket, hafset, undfallenheten, fasan, uppgivelsen, glömskan och missförståndet, för att inte tala om underkastelsen och hotet. Utan att lurpassa torde han inte ha funnits.

Juliet Tango Whiskey, som förkortningen stod för – ord i ett uråldrigt bokstaveringsprogram – vägrade tro det var hans personliga uppsåt att förvandla sig till en krympling. Ändå blev det precis så.

Oredan, utnyttjandet, ignoransen, osäkerheten, förfallet och ensam-

heten så snart Juliet Tango Whiskey vaknat. Infallen under dygnet, för att han ens skulle klara att hanka sig fram i otacken, där han råkade befinna sig. Skuld däremot kände han inte. Skulden fanns inte längre, behovet att aga sig själv, tvånget att ännu en gång idissla det svunna i självkritisk belysning. Han fällde ned sitt visir, dräpte och gick vidare, visste föga annat.

Varken vreden, uthålligheten eller modet hjälpte honom ett uns, möjligtvis undantagandes det utdragna skrattet.

Han befann sig ingenstans särskilt, på sin höjd i första bästa stad, eftersom han opererade på egen hand och det fanns så lite att äta på landsbygden, varmed inte sagt att han i det urbana undvek episodisk svält där heller.

Desperata flyktingbarn dök här och var upp vart han än styrde kosan. De reste sig i så fall ur rännstenen om han kom förbi, tiggde lika tydligt som försynt, utan att våga vidröra honom, grät och fick ingenting eller otillräckligt.

Att ingen enskild kunde skänka nog till var och en som behövde var en självklarhet. Föreställningen att man borde visa välvilja gentemot de fattiga och svaga var bortblåst. Få individer klarade att införa distinktioner i det hoplödda begreppsparet umgänge/våld. Det fanns för övrigt nästan inga andra än sådana som var bräckliga och utblottade. Han sköt undan gatubarnen fast de hulkade och förlängde gråten. Flyttade de sig inte tog han i med hårdhandskarna, schasade och motade bort. Hjälpte inte oljud och handklapp grabbade Juliet Tango Whiskey tag i minst två av de små kropparna – innan de samfällt hunnit kasta sig över honom – och drämde dem som käglor mot varandra. Så återupptog han vandringen framåt.

Det tydligaste sättet att skriva på var tvivels utan att fyra iväg ett par kulkärvar rätt in i vad som återstod av stadens fasader, skapa ett stadsdelsalfabete, nyttja ett som borde hänga kvar månget månvarv, att peppra som textning, att först och främst skjuta fast att något skett, tänkts eller känts i sten och betong. Eventuella luckor och överhoppningar kunde nog göra framställningen mindre logisk, men var någon annanstans påträffades också koherens, systematik och försiktighet?

Gradvisa förbättringar fanns lika lite som strävsamhet, endast diverse första utkast, kladd och kludd till hastiga skisser komponerade – som det syntes honom – med krut, metall och vårdslös brutalitet.

Så fort han inte tänkte efter skröt han till och prålade. Han var vid liv nämligen och hade svårt att hålla sig. Det skulle föreställa ett liv, fast han inte älskade sin omgivning, men onekligen försökte framstå som bättre. Han hade magen rågad av avlidna personer. De få han i grunden tyckt om fanns där spridda i magtrakten och skvalpade runt, skyddade av ett enträget uppbyggt muskelpansar, utöver bukfett, hinnor och ärr. Med geväret i hand och bältet demonstrativt belamrat av granater och extramagasin blev det inte fullt lika måttfullt, knivarna oräknade. Gammalt groll och skräp lade han bakom sig. Det brydde han sig inte längre om. Det som bekom honom fanns där i magtrakten, visst, men blottades sällan.

Fick han syn på en enstaka övervintrande övervakningskamera prickades den, av ingen särskild grund. Eller var anledningen att han både kunde och måste? Nya skulle hur som helst inte sättas upp i ”kulvertens” allenarådande grådask, för kapital gick långtifrån att uppbringa. Så pass var säkert, liksom att det knappast fanns några ledningscentraler från vilka det observerades och registrerades flimrande ryckiga sekvenser av vad som manne utspelade sig där borta på gatunivå. Alltså kunde hädanefter vem som helst osedd stryka förbi igen, som för hundraårlig sedan. Ledningscentralernas utsprängda hallar fick stå tomma, utkylda och fuktigt droppande i avvaktan på av personal alstrade typiska ljud som i så fall på nytt kunde ge upphov till enstaka ödsliga ekon.

Vad Juliet Tango Whiskey emellanåt ytterligare fick till var att bryta sig in i någon dammig ruin balanserande på sniskan och avsnörd de höga kängorna med vidhäftande väl använda strumpor, vila ut på rygg på ett sönderslaget köksgolv, svept i en kvarglömd handduk, ett övergivnet förkläde eller en enstaka gång till och med ett blankslitet, ratat, nedsolkat lappat täcke, med packningen som kudde, och fram till dess han somnade fundera på var gränserna gick mellan feghet och absolut fiendskap, mellan kärlek och farsot, fars och bröllop, mellan erotik

och bestraffning, mellan etik och nöd, leda och last samt slutligen inte minst mellan tragedi och komedi. Hade inte tragedin spelat ut sin roll för bra länge sedan? Visste han inte bättre än så, eller visste han tvärtom långt mer än forntidens naiva dramaturger och klåfingriga iscensättare? Var komedin inte trots allt den äldsta konstformen, den enda genre som ännu ägde bestånd och var sofistikerad nog för att kunna hårbärgera/dissekera dagslägets mischmasch av tillfälliga likvidationer och förnedring att vedergälla? Fanns det ett samband mellan orden "buffra" och "buffa" eller "puffa" och "puffra"?

Morgonljuset föll snett mellan de sargade fasaderna, med osannolikt svällande knoppar på ett nästan oskadat växande körsbärsträd längs med kulvertgatan han promenerade vidare på rakt västerut.

Han behövde inte äga fler volymer. Han kunde knappast äga fler. Juliet Tango Whiskey hade tidigare läst alla böcker som fanns kvar på just hans språk. Behovet av hänvisningar och anspelningar var förvisso astronomiskt, fast tillgången på encyklopedier stupande mot noll. Han hade varken hem eller någonstans att slå upp en volym och se efter. Resväskor var det slut på, lagerutrymmen likaså om man inte med plats för magasinering menade var som helst ute i det fria.

Det gällde att noga lyssna där på gatan som han kallade för kulvert. Juliet Tango Whiskey gick visserligen i dess ödsliga mitt, men skulle ett fordon mot förmodan komma farande och föraren få syn på hans intakta fysiska skepnad, visirförsedda hjälm och övriga stridsutrustning, alltsammans i välbehållet skick, ja, då skulle föraren tvivels utan för att uttrycka sin frustration eller hämnas någon av otaliga upplevda oförrätter försöka köra över honom, och ifall det lyckades passa på att backa ett par gånger fram och tillbaka, helst helt och hållet platta till det på blod så dags tömda kadavret och på så vis ha demonstrerat sitt överläge, att föraren var den klart vassare av de tu.

En envis formulering dröjde kvar i skallen, varifrån han nu fått den. Satsflagan löd: "Efter tillvaron som supernova följer det slutliga tillståndet: mänskligheten som neutronstjärna".

Om Juliet Tango Whiskey tvingades välja mellan vapnen han bar på, kläderna på kroppen, nästa mål mat, spriten, drogerna och något

att knulla, skulle han då välja ... Fast vapenfett var viktigare, både läppsalva, fotkräm, bra marschkängor och stridssele.

Han klarade sig. Han hade hitintills i princip klarat sig, någorlunda överlevt, fast höll sig på benen svedd både här och där. Inte för att han någonsin ansett sig vara bra på att finnas – hur skulle något utöver basalast tänkbara överlevnad ens kunna tänkas? – nej, men att nätt och jämnt med tur, rutin och en gnutta improviserande hanka sig fram var en annan sak. Det mesta runtikring honom balanserade ett ögonblick upprätt, men dråsade raskt i backen och gick sönder. Det sociala tivolit behövde han inte dra sig undan efter förmåga, för det fanns inte längre gemensamma aktiviteter eller referenser kvar. Han hade inte heller som späd en endaste gång kramat några gosdjur med rosetter, aldrig pottränats, tuggat på teddybjörnsöron och dreglat ned stoppningen eller intagit frukost på regelbundna tider i ett väluppvärt hems regi.

Idag, liksom igår, stod ingenting särskilt på programmet. Tid fanns i överskott, hur mycket dödtid som helst, mellan krevaderna, eller – strängt taget – all tid gick åt till att leta föda och vätska.

Juliet Tango Whiskey satte i sig lite nödproviant, självfallet stulen, uppsnokad, där han gick, ett slags tub bestående av torkad frukt och möjliga uppmjukade nötter infattade i ett tunt hölje vitnad choklad. Skyddspapperet virades med viss svårighet av stycke för stycke och slängdes på gatan. Det gällde närmast att få fatt på vad som helst drickbart. Längre sträckte sig inte ambitionerna.

Byggnaderna längsmed kulverten var i regel urblåsta, reducerade till fasader, fönsterlösa och saknande ytterdörrar. Få boende kunde den gången staden sist tömdes på sin befolkning ha överlevt bombardemangen, även om somliga så dags antagligen befann sig nere i olika skyddsrum. Likväl visste han av egen erfarenhet att nästan inga människor i längden iddes rusa upp och ned i skyddsrum stup i ett. Till slut struntade man i trappor, stannade hemma tills det inte längre fanns några hem, varken bombskydd, frekventa larmsignaler, lägenheter eller hus värda namnet att överleva en vinter i, eller anledningar kvar för dem som ännu kunde röra sig att inte – ifall intakta lemmar kunde

uppbådas – fortast möjligt fly fältet och dra ”till skogs”, som han hört att det kunde heta.

Ju fler människor på en och samma fläck – det hade varit tumregeln – desto fler bomber per ytenhet. Ju fler människor per hektar, desto fler sjukdomar, parasiter och floskler. Ju fler människor, desto färre språk, ordböcker, nyanser och minnen. Ju fler människor kring honom, desto farligare och fattigare att finnas. Ju fler människor uppe på Skorpan, desto mer meningslöst slöseri med kroppar som skulle förvandlas till as. Ju fler individer, desto mer likgiltighet. Ju fler personer, desto flyktigare varje minut. Ju fler individer, desto fler händer som applåderade sitt slut. Ju fler människor, desto färre människor. Människor! Döda som ofödda spelade ingen roll. Nya människomassor vältrade sig fram på de före detta trottoarerna, i den oundvikliga stridens hetta, sådana som förr eller senare drabbades av misstanken att de hade förlorat, att de var värdelösa, att det inte tjänade något till att sova och vaka, varken eller, att de mest längtade efter att äntligen få sjunka samman, resignera, återgå till fjolårsgräs och så småningom transformeras till medvetlös mull, immanensens själva förna, ingenting alls.

Fast de samordnade stridshandlingarnas era var mäkta avlägsen nu, just nu. Idag rådde ett allas futtiga krig mot alla. Det var fritt fram att göra som man själv i stunden behagade, om krafter fanns. Han hade själv levt på gatan som liten, hamnat i onödiga slagsmål och hankat sig fram på tiggeri, utpressning och stöld, mist sin mor så tidigt att hon glömts och istället adopterats och absorberats av gängen. Att kalla ett sådant leverne för gerillakrigföring vore att missbruka ordet, för här fanns ingen övermakt att med plötsliga nålstick och lika snabba reträtter bekämpa.

Det var något visst med det där körsbärsträdet. Det var något definitivt suspekt med den gatstumpen. Att det fortfarande kunde växa körsbärsträd för det första, och skulle det inte till och med för det andra snart blomstra? Eller rörde det sig – aningen mer realistiskt – om överåriga frukter som alltjämt i frystorkat skick hängde kvar och glödde i grenverket? Han såg sig om men hade redan hunnit vidare

på tok för långt. Praktiskt taget det enda han fick syn på var askfärgat och trasigt, oorganiskt, men på trädet hade det minsann dinglat några små halvt utslagna purpurfärgade kronblad eller avdankade bär på bar kvist, mitt i allt annat resolut gråmelerat som staplats på ännu mer grått.

Påståendet att staden gick i grått var inte att ta munnen alltför full, för kvarter efter kvarter saknade kolorit, som om primärfärgerna brunnit upp eller systematiskt smulats sönder. Det som återstod, eller tagit herraväldet och trängt ut den ursprungliga färgskalan, var otaliga toner av raserat grått, restgrått, återstodernas återstod.

Staden hörde närmast hemma i en komplett mörklagd kulvert, såg ut att ha dumpats på en black soptipp till planet danad av en nyckfull gud på vars väldiga drejskiva inget annat än den gråaste av leror stått till förfogande. Därefter måste samma gudom ha gått över sin egen skapelses soltorkade lera med en gigantisk palettkniv exklusivt fuktad av vita och svarta pigment, sammanblandade och utstrukna mot första bästa plattare yta, kvarter för kvarter, stadsdel för stadsdel, region för region och kanske – som JTW förstått eller missförstått saken – kontinent för kontinent.

Att staden skulle kunna byggas upp igen hade aldrig slagit honom.

Han tyckte det var uppiggande när det emellanåt dök upp en färgklick. Måhända samlade han på sällsyntheter, kunde inte hålla sig? I snitt i vartannat kvarter gick det om han ansträngde sig att få syn på någon minimal spillra som alljämt bjöd på rester av färg, flisor som en gång faktiskt inte stöpts i grått, men som numera gjorde det överlag, utom på en sådan anmärkningsvärt framhårdande undantagsfläck.

Det var knappast obligatoriskt att överleva, inte nödvändigtvis ett regelrätt uppdrag att äcklas över tillvaron heller. JTW kunde lika gärna göra slut på alltihop eller fullfölja skrattandet, skrattattackerna, hålla igång med sitt skratteri, ja, snarare omväxlande flabba och le åt bristen på intrig och variation än att börja lovprisa vad han fick syn på. Bättre att vara blind antagligen, stum, döv, utan förmåga att ta in dofter och till på köpet helst rörelsehindrad, försvagad, kallsinnig inför beröringar, strax över och förbi.

Fast där var han inte ännu. Nästa kvarter låg lika öde. Kraschen när

det gällde antalet människor på Skorpan hade varit dramatisk. Inte ens råttorna blev längre fler, möjligtvis aggressivare, annars hade han inte märkt nämnvärda förändringar för egen del. Naturligtvis var föregående epoks satsning på att kvitta sig med naturen – var den än lär ha påträffats – och så ersätta vartendaste dugg med odling, kontraproduktiv. Skövlingen hade katastrofalt bidragit till att släktet nu istället för att som planlagt vara tiofaldigt hade hundra gånger om reducerats och inte – om han tillfrågats – en dag för tidigt heller, just i det hänseendet.

Han måste hitta ett vattenhål. Framme vid nästa vägkorsning drällde det av gatubarn. Fnissande, fast på sin vakt, frågade JTW varifrån de fick sitt vatten, men ingen förstod eller gav sken av att fatta vad han var ute efter, trots att han upprepade gånger med lätt tillbakakastat huvud tecknade med tummen ned i halsen och försökte se nöjd ut. Eller var de på tok för rädda att svara, trots att han inte direkt hotade dem med geväret, alltför sugna på att dö eller helt simpelt för törstiga och måna om att själva, kosta vad det kosta ville, få förlänga förfogandet över lindrigt sagt begränsade resurser? Att de trots allt levde bevisade åtminstone att det någonstans i närheten måste finnas vatten. Att de fortfarande levde tydde på att det förekom syre i atmosfären. Att det strök omkring barn intygade att det någonstans existerade fertila kvinnor och underliv som hade befruktats.

Platsen var ett mindre torg, omgivet av övergivna rester av boplingshus och på gatuplanet utrymmen som en gång gissningsvis tillhört butiker. Någonstans i krokarna borde det antagligen, som han hoppades, ligga en källa, en brunn eller påträffas ett duktigt läckage, förorenat eller ej. Han bar i och för sig på ett antal filter och utöver det reningstabletter som gjorde att suspekt dricksvatten smakade klor. Det gällde att värna om magen. Att strida med byxorna på halv stång var svårt. Vart misstag som kunde leda till skada eller sjukdom måste undvikas. Det var samma villkor som gällde för honom som bland de förvildade djuren ”till skogs”: att förlora ett öga eller tillfälligt dras med en fördärvad trampdyna satte högst väsentligen ned förmågan att ta sig vidare framåt i önskad fart. Att oförmodat vara *så* illa ute var inget han frivilligt bjöd på. Att minimera riskerna kom först. Dök så

mellan varven ändå chansen att roffa åt sig något åtråvärt abrupt upp, ja, då gällde det att blixtnabbt slå till och med full kraft.

Här och var satt ännu enstaka skyltar uppe på trekvart. De var likafullt inte vanligare än att ge ett märkligt intryck bland allt avflagnat och urblåst, vittnande om – den gången – pågående kommersiell verksamhet. Hade det inte hetat så, affärer? Han hade i en bok stött på ordsammanställningen ”export-import”, vilken sorts lurendrejerier uttrycket nu mera precis kunde ha stått för. Det måste likväl ha varit ett bra tag sedan som man transporterade vapen, färs eller idéer över stora avstånd och icke desto mindre på kuppen av och till inkasserade nätta vinster med hjälp av. Att hamna på plus skulle ha skapat överflöd och därför både kunde och önskade man på den tiden få fortsätta på det viset, istället för att som idag uteslutande tära på redan befintliga resurser till dess ingenting mer återstod på tillvarons respektive skafferihyllor, ingenting utöver att gå kulverten fram- eller bakåt, få ”frisk luft”, fadd eller snarare skämd.

Det brukade vara varken svårare eller lättare att hitta vatten mitt inne i en stad än ute på landet. En gång hade han emellertid kommit över ett veritabelt fabrikslager av kolsyrade buteljer och där dröjt sig kvar i månader, misstänksamt försvarat skattkammaren och sakta men säkert underhållit kroppsfunktionerna tillräckligt grundligt för att hinna läka mer omfattande sår och fylla på depåerna av vitaminer och andra livets utpekade förnödenheter och underverk. Uttorkningen hade tillfälligtvis förpassats till det förflutna, men nu?

*

JTW vaknade på gott humör, men var befann han sig egentligen? Det gick först inte att minnas vilket nattkvarter som valts. Var hade han hamnat? Bredvid sig i det omsorgsfullt raserade rummet anträffade JTW hur som helst en gigantisk teddybjörn, lika lång och bred som han själv, nej, till och med aningen större. Stoppningen tittade fram här och där, men tillsammans hade de ändå tillbringat natten tätt sammanslingrade, efter att han oförmodat måste ha fått fatt på ett helrör brännvin och raskt hållt i sig alltsammans.

Forna tiders slagdängor kunde dåna i huvudet. Var det resterna av en sådan dänga – eller hette det slaskdänga? – som han för tillfället i bakspeglarna hörde? Det hade en gång funnits musikindustrier vars fabrikationer man ryckte, knyckte och hoppade till, samfällt, för länge sedan, hela populationer som till synes i onödan stampade takten med fötterna och virvlade runt. För att lust kunde uppbådas att röra sig synkroniserat? Man höjde i alla fall rösten till sång, ja, fånarna skrålade i sällskap i ett kör, i kör, utan att han visste det korrekta uttalet av ordet ”kör”, de båda ”kör”, och var det ena riktigt slutade och den andra betydelsen satte in eller ebbade ut.

Det hördes inga ljud från grannarna – det fanns troligen inga – så det måste röra sig om slagsdängor som planterats i hans barndom. Han var osäker på ordalydelsen. Var det något om en rekordfiskare? Det var så länge sedan som han sjungit eller nynn timer ihop med de äldre medlemmarna i gängen, lärts upp och deltagit i vidareföringen av enstaka uttryck och refränger ledsagade av gemensam sång. Handlade släddängan om något att skruva till för att framstå som bättre? Rörde det sig om något så obotligt som en låt om lögnens utbredning, något på pricken sagt om lögnens allmakt?

Vartenda försök att minnas hur det måste ha tett sig när han var liten krävde rejäl ansträngning. Det en gång levande, talade språket var så undflyende och töjbart, samtidigt som hela barndomen marinerats i drastiska incidenter. Hur röja upp bland bråten och brandtomterna i det förflutna? Plötsligt kunde en uråldrig dänga brisera. Plötsligt kunde läsningen om en vals runt en midsommarsång göra sig påmind. Eller hette det midsommarsång? Plötsligt högs en glänta i tiden och ...

Det var kanske ingens fel att orden var aktiva, bar med sig erfarenheter som drog egna valser eller valser. Men det talade ordet var aldrig särskilt länge detsamma, föll isär, smältes om eller hade rasat itu och påträffades endast som disparata specialidiom och tillfälliga dialekter, sarkasmer, jargonger, omkväden och missförstånd. Dessutom kunde flertalet människor inte på långa vägar vare sig läsa eller skriva. Inte för att det så enkelt gick att förstå vad de skulle ha haft läsandet eller skrivandet till, förr om åren, eller räkneläran, när man varit bofasta,

men ... Orden inte främst bar, varken då eller nu, utan var snarare fulla av idel håligheter, bristningar och blanka utrymmen, falsarier som förökade sig i allt snabbare fart, men icke desto mindre genomsyrades av befängda föreställningar om tillhörande acceptans, om att verkligheten var beskaffad på endera förutbestämda eller konventionaliserade viset, begripligt knottrigt eller lackerat här, blött eller rosa där, grisrosa fast fuktigt, fredligt och fridfullt, men hela tiden förståeligt värre, ja, i sin mest utsökta ordning. Nonsens rubb och stubb.

Han såg sig om i rummet. Det var krossat, smulat, en spillra, grums. Morgonljuset sken in genom fönsteröppningen. Det glimmade till på teddybjörnens enda öga. Rester av före detta möbler låg spridda omkring honom, puts, murbruk och upprivna väggar av gipsplattor. Mitt i alltsammans tronade en till synes intakt skorpglob utan fot. Den minimala världen framför honom hade hamnat på sniskan, vilande på – det kände JTW igen – södra Affricka. Globen var det enda som behållit sina färger, för hur grönt lyste inte somliga av bollens mindre områden och grönt var ju skönt. Andra delar – det som skulle föreställa oceanerna – var intensivt blåa och blått var dock ansett som flott. Fast merparten av landterrängen gick i skitbrunt; det kunde knappast förnekas, eller att gult var fult och betecknade ökenspridning, människospridning och kloak.

Det var dags att överge nallebjörnen och skorpkletets överdrivna kolorit, dra på sig militärbyxorna och ge sig iväg på jakt efter vatten. Om det var något han suktade efter var det dricksvatten, soppa på burk eller – orimliga tanke – ordböcker och frukt som var färsk.

Svälten och törsten drev honom vidare, tvillingbehoven. Att inte få i sig tillräckligt av dem var det dagliga kruxet. Den kompass som fanns tvang honom att leta efter stadigt mera vatten och vad som helst ätligt att trycka i sig.

Om han kunde sägas ha en stil, upprepa vissa föredragna manér eller representera en livsform, så gick denna ut på att mest hela tiden snoka upp vatten att bälga i sig, idealiskt ledsagat av något att tugga på och svälja mellan klunkarna, överblivna rester eller ej, intakta alltjämt inte beslagtagna lagringsbara livsmedel, infångade djur eller lägligt till hands upprotade växter som gick att processa, inmundiga och skita ur sig i

första bästa hörn, helst följt av något lämpligt att rensa upp och torka sig där bak med.

Hitintills hade JTW inte – såvitt han visste – ätit människor, men rykten om ett sådant kosthåll florerade, ja, hade genomsyrat hans uppväxt, och varför inte? Antagligen strök en hel del barn och åldringar med, eller medelålders också för den delen, ifall de drabbats av sjukdomar och inte längre kunde försvara sig, hamnat i olycka eller till den grad misslyckats i sina självmordsförsök.

Att koka var populärt, att grilla och salta in förekom, men att torka remsor var enklast, det vill säga förutsatte i så fall att man kunde vänta och återvända till en viss hemlig plats, hade hittat ett gömsle och lyckats bevara det lager som i lönndom byggts upp ända till dess strimlorna ansågs klara. Risken fanns onekligen att maten under tiden istället härsknade och kanske fick kastas, alternativt hunnit slukas av intränglingar ännu mer rasande hungriga och på hugget än man själv.

Omedelbart ute på gatan mötte JTW så ett slags like. Rakt framför honom i förmiddagsljuset och brisen stod där otvetydigt en annan man i full stridsutrustning, utan igenkännliga kroppsliga markeringar av stam- eller kasttillhörighet. Eller rörde det sig trots allt om en Varg?

De hälsade genom att lyfta ena handen och vrida den runt ett par varv, som vore bägge till synes i färd med att skruva i varsin glödlampa i ett imaginärt takuttag. Sådana ömsesidiga symboltyngda möten var inte vardagsmat. Vad hände nu?

Kruxet bestod inte enbart i att den andre var en kraftig bit, längre än JTW och antagligen tyngre, men att de kunde antas vara ungefär jämnstarka.

JTW visste givetvis hur han skulle bete sig i eldstrid eller närkamp. Han kände till att sådana här tillfälliga möten i kulverten ofta slutade illa, åtminstone för endera parten. Han utgick från att den andre mannen måste vara lika drillad i krigföring. Bägge tvekade, men hade redan hunnit komma alltför nära för att ignorera varandra och gesten var som sagt utförd. Gesten gav uttryck för vördnad, kanske till och med signalerade förhoppningar om flyktig försoning nog för

att möjliggöra en förvisso obeständig och rask, men likafullt beviljad passage. Så tog JTW till orda, inövat, utmejslat:

– Jag är stormen som faller allt i sin väg. Juliet Tango Whiskey är förstörelsens furste. Undantagslöst drar jag fram och rycker upp. Jag sönderdelar, splittrar och bänder isär. Ingenting tillåts hänga samman över tid. Jag fortsätter framåt utan vila, skändar, vräker och kastar undan. Jag sätter mig över det som krypen tror sig ha ordnat.

På detta svarade den andre, minst lika gravallvarligt, på ett språk som JTW likväl inte förstod:

– Jag är Ripple Cardano Nem, ruinernas konung. Jag äter upp varje huvud, suddar ut vadhelst som dilettanterna heter, sliter isär för syften som enbart angår just mig. Prövningar och åter prövningar har jag bestått med den äran, så pass att jag utan misskund kan stå här framför dig.

JTW höll sig noga för skratt och föreslog på det internationellaste idiom han kunde komma på att de borde blanda sina neutronbombade blod. Sagt och gjort. Båda drog sina största knivar, gjorde en repa i vänstra lillfingrets innersta led, mot ringfingret till, pressade fram varsin droppe och kletade mot den andres motsvarighet. De var således med ens bröder i det som samtliga människor, medvetet eller ej, hade gemensamt, det avsiktliga dödandet. Vad hände så?

JTW ville behålla initiativet och lovprisade därför den andre för hans höga utrustningsnivå och förträffliga kamouflage, bara för att strax motta hyllningar för sina egna präktiga attiraljer tillbaka.

– Som jag redan har framfört: jag är dramat, dansen och drycken, DioNyssOss draperad inte i skorpklotets färger, utan osynligt grått. Låt oss såsom vederböriligen hälsade nu i laga ordning följas åt ett litet stycke, eller skiljas om försakelsen, avståndet och lättningen passar dig bättre. Jag skulle ändå, ifall du beviljar mig en ynnest, mer än gärna lyssna på din skildring av tiden ute på rutterna, stråken, färden bland det förstörda, pulveriserade, ensam eller i tropp.

– Vi var på väg åt motsatta hållen, fortsatte RCN, men låt oss för all del stiga åt sidan ett ögonblick, kanske sätta oss ned och byta fler intryck, du som är ruset och jag kriget självt.

De drog sig i riktning mot ett raserat öppet område – ett torg

eller en lekplats? – fullt av kasserade bildäck, modell större. De satte sig på varsitt grovräfflat. JTW kunde inte undgå tanken att RCN:s hjälm var av ett annat märke, om nyare eller äldre var knivigt att bedöma, men hur som helst mer avancerad än hans egen. Hakbandet och låsmekanismen stack ut. Fanns det måhända något i hans egen utrustning som lockade den andre lika uppenbart?

– Hur vackert har du vandrat?

– Jag, började RCN, växte upp längre österut. Det kan långtifrån beskrivas med ord vad jag vill säga, särskilt inte på det språk vi här hänvisas till, förutom att mitt första gäng för alltid kommer att inta rangplatsen i mitt hjärta. Vad som därefter följde tror jag du vet det mesta om själv.

– Om jag får tro mina minnen inledde jag längre västerut. Jag har lyckats med något som först tycktes omöjligt, att överleva, om inte annat. Jag har blott ett enda mål i sikte, kvar, att om det går fullfölja, fortfara, fortvara ett tag vidare, kulverten fram.

– Nu har vi talat nog hitom skador, läkningar och smärta, anslutningar och tappade grepp, påstod RCN. Vi förtjänade ett samtal, så hårt som vi slitit, så mycket som förlorats. Försöket här är historiskt.

Så tog de vid igen på sina motsatta inslagna vägar. Samtalet hade varit påfallande länge. JTW kände att han när som helst kunde bli skjuten i ryggen, snodde sig därför tvärt om och hann få iväg första salvan. RCN föll och JTW närmade sig, granskade noga utrustningen, tog med sig hjälmen, några lysskott, eftersökta behovningstabletter, en hel ask, och lämnade kroppen. Andra skulle inom kort röva den på desto fler ägodelar.

Han hade varit en kämpe, denne RCN, eller om det nu var CNR, men säg den stärkande samvaro som varade?

Ingenting var heligt, som JTW såg det, utom i så fall materien, som väl i och för sig kanske utgjorde det enda som fanns. Ändå var allt som mötte honom tillfälliga grupperingar av oväsentligheter, skum, vågrörelser och dammkorn utsatta för vinden. Om tingen utmärkte sig eller gick att ignorera var hart när egalt, även om merparten av vad som existerade för den skull knappast kunde ersättas. NRC till exempel, fanns

ju inte längre. Vilken lisa att slippa! Det var JTW som ägde hans hjälm, för tillfället i sitt raffinerade hakband fäst på bröstet, magmediciner, smärtstillande eller lugnande och upphetsande. Aldrig någonsin skulle det återkomma någon identisk med RCN, sorgligt nog, barmhärtigt nog. Aldrig någonsin mer skulle JTW gissningsvis möta sin like. De hade i alla fall blandat sina blod, upphöjts till neutronbombsbröder, så nog fanns den andre kämpen hädanefter permanent inombords, lika djupt som osynligt porlande och mättat, dyrkat och ständigt pressat fram och tillbaka och från hjärtats kamrar och klaffar, avlägsna tår och de finaste kärl.

JTW såg sig om, fast kunde inte upptäcka några människor som dragits till skottlossningen. Han fortsatte följaktligen kulverten fram och påminde sig om det omedelbart förestående behovet av vapenvård. Först och främst gevärets pipa måste rensas från krutrester. Att slutstycket var i gott trim visste han, men nog borde pipan smörjas.

Törsten. Att med kupade händer eller fylld kåsa få dricka sig otörstig på iskallt rinnande och renat vatten! Mineralrikt fick det gärna vara, men sött och fritt från kadaver och urin.

Dagen hade bara börjat, men hittade han ingen lämplig vätska före kvällningen skulle kroppen försvagas högst väsentligt och desto lättare bli ett rov för antagonister. Han måste ta risken att visa upp sig för att få tag på dryck, men för varje meter JTW tillryggalade desto fler ögon skulle ofrånkomligen komma att riktas mot hans köttberg.

Han var kött, primärt kött, ryggbiff inte minst, falsk filé, visade att här gick ett prima köttstycke kulverten framåt. Han var kroppsegen, varmblodig, nära antagligen andra som inte gjorde stort annat än väntade på ett tillfälle att lägga beslag på hans förslagenhets ännu bibehållna fysiska massa.

Om JTW och RCN bägge trott sig om att i längden kunna dra jämnt hade saken tett sig annorlunda. En duo skulle ha utgjort ett fort, ett slagskepp på fyra ben, en formidabel fästning till vapenplattform. Då skulle den ena av dem ha kunnat speja bakåt, medan den andra spanade framlänges, samtidigt. Nu saknade han inte endast ögon i nacken, utan varje tillstymmelse till beredskap att tänka i termer av kamaraderi, kompanjonskap eller laganda. Att

agera *tillsammans* var något väldigt intressant/hotfullt och svårförståeligt/glatt. Att han skulle tillhöra samma kast eller till och med art som exempelvis RCN var en fras han i synnerhet hört i samband med skrönor om kannibalism, men vad själva idén om anförvanter/brottslingar ytterst gick ut på undslapp honom. Väsen, beskaffenhet, slag, ras, typ, sort, frände, släkting, variant, nej, sådana begrepp gick inte att hantera inom det mänskliga. Kanske utgjorde man mest en hög, hop eller brokig hord, i så fall behäftad med av på detaljnivå anmärkningsvärt oförenliga element.

Vissa individer hade visat sig överlevnadsdugliga – så var det – och andra fallfärdiga, skruttigast. Påståendet var trivialt sant. Men på individnivå hade väl överlevnadsförmågan i slutändan ringa betydelse? De som överlevde försvann trots allt snart också de, medan de stackare som hade bråttom att gå upp i rök var bäst på att göra det som var och en ändå förr eller senare måste gå iland med, sluta att finnas. Här spelade naturligtvis rena rama tillfälligheterna in. Om samtliga Vargar var utrotade i JTW:s hörn av världen – fast RCN:s uppdykande i så fall möjligtvis motsade utsagan – så var det förstås otur för Vargarna, men sade ingenting om deras överlevnadspotential någon annanstans och försvinnandet eller utbredningen fastslog väl knappast heller särskilt mycket om hur det artade sig för Lokaterna, Björnarna, Älgstammen, Vildsvinen eller Örnarna?

Det fanns enstaka exemplar. Han fattade det. Där fanns ingen risk för sammanblandningar. Jo, det gjorde det nog, efter vad det sades, för människor var sig tämligen lika så vitt han visste. Till och med varje uppfiskad strumpa som han lade beslag på påminde mer eller mindre om andra strumpor, avsedda som de utan undantag var att passa på människors fötter. Någon ideal strumpa fanns för den skull inte. Här blinkade förutsägbarheten till i kaoset, något som begränsade slumpen. Försedd med fullständiga förkunskaper skulle tillvaron kanske te sig annorlunda, men han visste föga annat än att som individ kosta vad det kosta ville försöka klara livhanken en promenad eller två till, helst fler om det gick, promenixa strumpförsedd, otörstig och inte för jämnans perplex.

Vad skulle fördelen med att långsamt bygga upp en så ansenlig kropps-

hydda som den han nu förfogade över bestå i om den genast skulle rivas ifrån honom i närmast följande gathörn? Inte för att han förstod finessen med en våldsamt utdragen livslängd eller metabolismens divergerande intrikata sammanhang, nej, men vad hade han ytterst gemensamt med andra människor? Så ställdes frågan. Stod JTW efter natten senast inte närmare nallebjörnen än första bästa person han antagligen skulle råka stöta samman med längre fram i kulverten eller den broder han nyss – visserligen i nödvärn – så rappt skjutit i ryggen som den värsta krypskytt?

Här blev han åter svaret skyldig, samtidigt som upplevelsen av törst nådde en sådan nivå att han akut måste skaffa sig vätska för att inte riskera att mista kontrollen över sitt beteende.

Vatten vatten vatten vatten. Läckte det någonstans i närheten? Bäckar kunde springa fram i den spruckna asfalten, enkannerligen där terrängen lutade. Han såg sig om efter närmaste höjd och fullföljde i den riktningen, trots att han för att komma ända fram måste ge sig in i trånga gränder.

Ett slottsliknande palats dominerade uppe på kullen, med utkikstorn, flyglar, burspråk, altaner och ramper. Var det ointagligt? Kanske dröjde sig rester av sådant han till dagligdags behövde kvar innanför dess murar? Han gick runt fasaden, men konstaterade att ingångsdörren blockerats. Den torde lika gärna vara minerad, så han smög tillbaka till den brantaste sidan och funderade på möjligheten att försöka tränga sig in den vägen. Han hade i stridspackningen med sig inte bara pincetter, synålar, diverse brynen och ett multiverktyg, utan även isdubbar. Kunde han få fäste i sydsidan på muren upp mot fasadens bas och på det viset häva sig upp?

Dubbarna tycktes onekligen bita i sprickorna mellan stenarna, liksom mellan teglet som murats ovanpå, men han hade inget att vila eller skjuta ifrån sig med fötterna mot, utan måste hissa sig upp enbart med armarna och när han drog ut ena isdubben för att fästa den högre upp endast dingla i ena armen, i samma akuta fas som kängorna krafsade mot muren utan att få fäste. Långsamt nådde han ändå upp till själva fasaden, proppfull av mjölksyra, och sprattlandet var över.

Där fanns en smal spalt på vilken han kunde stå inåtlutad och pusta ut. Nu var han likväl mer än önskvärt synlig nedifrån slänten, eftersom uniformens grå kamouflagemönster i förening med kroppsformen markant avvek mot palatsets monotont gul-ockra rappning, för fasaden var just där relativt välbevarad. Så snart som möjligt måste han ta sig vidare eller i annat fall dräsa hela vägen tillbaka igen. Det fanns två våningar upp en balkong. Han halade fram en lina med ett järnankare i ena ändan och började kasta.

Det var svårt på grund av vinkeln. Han stod nästan rakt under balkongen och missade därför ett tiotal gånger, men till sist fastnade ankaret i balkongräcket. Han testade hållfastheten med några kraftiga ryck, bedömde att smidesjärnskonstruktionen borde stå pall för tyngden och klättrade uppåt. Väl framme vid balkongen hävde han sig över räcket och stod på fast mark, fortfarande dock oönskat synlig från gatan nedanför.

Fönstret var intakt och balkongdörren gav trots att karmen runt verkade i dåligt skick varken vika för tryck eller drag. Han kikade in, men fick inte syn på annat än staplade kartonger. Med sin längsta kniv bröt, bände och täljde han i det lösare materialet i dörrkarmen närmast runt låset, för att slippa krossa en ruta, så energiskt och snabbt han bara orkade, och till sist hade han lyckats karva bort så pass med flisor att låsmekanismen spelat ut sin roll. Så ljudlöst som möjligt steg han in i rummet och stängde så gott det gick bakom sig.

Rummet var stort och dominerat av en säng han inte fått syn på genom fönstret. Här skulle han kunna vila upp sig, i alla fall om slottet – han ville få användning för ordet ”slott” – också tillhandahöll vatten. Det måste givetvis finnas åtskilligt med andra rum, så han tog utan dröjsmål tag i handtaget på dörren in mot centrum av byggnadskroppen och tryckte ned det långsamt. Dörren öppnades och han befann sig i vad som en gång borde ha varit en praktfull trapphall av marmor med pampiga räcken. Inga ljud hördes.

Av vad han hitintills sett tycktes delar av slottet ha klarat sig någorlunda. Desto konstigare då om det inte vore fullständigt belamrat av boende, men det stod onekligen klart att han ännu långtifrån hunnit undersöka ens en bråkdel.

Skulle han ta trappan upp eller ned? Slutligen beslöt JTW sig för att utforska den våning han redan befann sig på mera grundligt, men först återvände han till det första rummet – han betraktade det hädanefter som sitt – plockade fram ett lämpligt bryne och skärpte med några snabba tag den största jaktknivens egg och rengjorde gevärets nyss använda pipa.

Han drogs mot avdelningen som vette norrut, ovanför den blockerade huvudingången. De flesta rummen här visade sig likväl gapa tomma eller hyste på sin höjd något skrangligt skrivbord, en skevare stol och papperspelle. Han hade noterat ordet, utan att någonsin tidigare haft förmånen att med egna ögon beskåda en sådan pjäs och här förekom ”pellarna” i hart när varje möblerat rum.

Utsikten var magnifik, men majoriteten av fönsterrutorna lyste med sin frånvaro eller var delvis krossade.

Antagligen låg köket i bottenvåningen, eller till och med i källaren. Fastän han var mest nyfiken på det översta planet bräckte törsten övriga skriande behov med hästlängder och skulle det någonstans påträffas vatten borde det väl vara i ett kök?

Alltså gick han ned en våning och fann på entréplanet åt ena hållet ett inte helt skövlat bibliotek, åt det andra mycket riktigt köket, ett storkök som av allt att döma under sina glansdagar måste ha kunnat duga för matlagning åt dussinvis boende eller besökande.

Han letade i skåpen och på hyllorna. Bortsett från en död mus, mumifierad, fann han först inget ät- eller drickbart, långt om länge ändå ett kvarts paket torra kex och så en klenod: en burk med sparris-soppa. Hur skulle han klara att värma högsta vinsten, för varken gas, el eller vedspisen fungerade väl?

Nej, sådana förbindelser till yttervärlden eller intakta faciliteter saknades. Följaktligen knäckte han upp burken och hällde i triumf innehållet utan omsvep i sig som det var. Brände sig på tungan gjorde han i alla fall inte och nog bestod soppan mestadels av vatten, därtill fett och ett par smaksättare.

Biblioteket fick han lust att kasta en första blick på. Han torkade sig förnöjt om munnen med skjortärmen och gick in i den väldiga salen, med högt i tak och åtskilliga bokhyllor här och där ännu fyllda av volymer. Det var ordböcker och uppslagsverk som främst intresserade.

Efter lite letande fann han ett par hyllor enbart bestående av lexika och encyklopedier. Han lyfte ut en folievolym på ett språk han ansåg sig behärska någorlunda, satte sig på huk framför bokhyllan och slog på måfå upp volymen mitt i. Först hade han övervägt att leta efter "Slipsten", "Strigel", "Skrivmaskin", "Stål" och "Sandstrand", men det fanns så mycket annat han inte kände till. Ögonen hamnade på en artikel betitlad "Loppcirkus". Han hade aldrig hört talas om ett sådant påfund, trots öönskad intim bekantskap med loppor mellan varven. Av artikeln framgick att det för tre, fyra världskrig sedan varit ett traditionsenligt marknadsnöje att mot betalning få betrakta loppor som betedde sig som vore de dresserade, fast det inte förhöll sig så.

JTW förstod ingenting. Vad skulle det roliga bestå i att misslyckas med dressyr? Med rynkad panna läste han vidare att mekaniska loppor ibland ersatte de äkta som dragare av miniatyrvagnar eller pariserhjul. Inte blev uppslagsordet begripligare av att det påstods inte mer finnas några loppcirkusar i avsaknad av uppträdande artister, men JTW hade som sagt tvärtom själv som ung attackerats av både loppor, löss och hakmask. *Var* han en loppcirkus då eller kunde man säga att han *hade* en loppcirkus?

Omsider gick han besviket tillbaka upp till mellanvåningen och den förunderliga sängen, i avsikt att ta sig en vilopaus. Han lade sig ned, noterade förvånat att möbeln var bekväm och tämligen oskadd, svalde utan vatten ett av de förhoppningspiller som stulits – eller med JTW:s egna ord – övertagits från RCN och somnade inom kort.

*

Natt, morgon, eftermiddag, kväll. Ögonen öppnades. Mitt inne i kroppen sov han fortfarande, men började vakna till allra ytterst. JTW kände sig på något vis annorlunda. Hade han fått ett ställe att återvända till, en ny frist, en riskfri gratisförlängning?

Tids nog spanande omkring sig tog han med draget vapen och hjälmen på plats försiktigt trappan uppåt till översta våningen.

Den första stängda dörr som mötte honom ledde antagligen till

en städskrubb eller toalett. Rummet var litet och tomt. Nästa skrubbb visade sig emellertid vara en toalett, dock utan vatten och med själva toalettstolen sönderslagen. Han fortsatte rum efter rum, utan att hitta minsta spår av levande människor. Likväl fanns ytterligare en trappa, väsentligt mindre, kanske ledande till vinden.

Han kom fram till en ståldörr som likafullt med lätthet gick att öppna. På tydligen väloljade gångjärn sköt han den ljudlöst åt sidan och steg sakta och varsamt in över tröskeln.

En kvinna, inte lastgammal, ensam, satt på en pall av grovt hopsnickrade plankstumpar, endast iförd ett bredare bälte. Hon såg lång ut, med ena ögat förstört. Ingen annan syntes.

Han kastade sig utan ett ord vidare framåt, vätte henne över ända på golvet och öppnade gylfen, för det var länge sedan JTW varit inne i en kvinna, alltför länge sedan för att han skulle låta henne slippa undan i första taget. Han trängde in i hennes underliv så djupt det över huvud taget var möjligt och bearbetade det i ursinnigt tempo. Så exploderade JTW inne i kvinnan under honom, utan att hon varken tycktes protestera eller delta i upphetsningen.

Människan var inte rätt och slätt lång, utan osannolikt högre, klart över två meter, att döma av jämförelsen med hans egen kropp. Han låg kvar med ena kinden mellan hennes bröst. Upp till hennes haka nådde han absolut inte, med könet alltfjämt vilande inne i hennes. Hon höll armarna oföränderligt utslagna åt sidorna, mot golvet, med handflatorna blottade uppåt.

Efter en lång tystnad började han trevande röra på bäckenregionen igen, kände att könet åter växte och tog vid från förra gången, fast längre och om möjligt ändå våldsammare.

De låg kvar på golvet, förstummade, till dess hans kraftiga andhämtning upphört. Slutligen slank han ur henne i samma veva som sädesvätska följde med ut på golvets grova dammiga brädor. Hon reste sig och återtog positionen uppe på pallen. Vad var det med hennes högra öga som väckte minnen till liv?

– Har jag bollat dig förr?

Hon svarade inte eller tänkte sig gott om så länge att han inte kunde hålla sig:

– Har vi studsat ihop? Jag kände en gång ... Det var i ett av mina gäng, som ung. Hon var också lång. Naturligtvis inte lika otroligt lång som du, som ju måste vara gott och väl två och en halv meter. Men i alla fall. Det här var för länge sedan. Eller har du växt oavbrutet? Hon hade samma sorts förstörda öga. Jag minns inte namnet.

Sädesvätskan fortsatte att rinna ur hennes sköte. En liten pöl bildades. Efter ännu en paus fingrade hon på sitt bälte.

– Har du haft det där ögat sedan du var barn? Vad hände?

Hon började först nynna på en melodi, ordlöst, för att därefter brista ut i ett slags stillsammare sång.

*Ensam jag är
Tankarna går
Hemåt det bär
Ensam jag är*

– Du är fullständigt ... Jag hör dig klart och tydligt, begriper nog orden tagna vart och ett för sig, men ... Kan vi en gång ha varit medlemmar av samma gäng? Vi talar ju samma dialekt.

*I staden går jag och drömmer
Min hembygd så vacker den är
Minnen i hjärtat jag gömmer
Min hemtrakt har jag så kär*

När hon sjungit färdigt ville JTW veta mer om hennes vistelse på slottet.

Han fick inget svar.

– Och hur länge har du bott här alldeles ensam?

Han fick inget svar nu heller.

– Hur skaffar du mat och dryck? Eller har du gått i stå, kapslat in, är i det närmaste ointräffad?

Återigen tystnad.

– Går du också ned till biblioteket ibland?

Hon svarade inte.

– Jag läste en översikt om loppcircusar i ett uppslagsverk där bland hyllorna. Har du tagit ställning för eller emot loppcircusarna? Har du varit på loppcirkus eller känner någon som roat sig på det viset?

*Ensam jag är
Tankarna går
Hemåt det bär
Ensam jag är*

JTW anade inte om hon drev med honom eller inte visste bättre. Han passade på att skratta hur som helst. Hon fanns dock, fast hur hon klarade sig kunde han omöjligt begripa, i synnerhet om hon verkligen bodde här för sig själv och var bortkommen, kollrig, måhända efterbliven eller i alla fall tappat bort sig.

– Kanske finns det något annat uppslagsord som intresserar dig bättre? Vad vill du att jag ska kolla upp nästa gång? Vatten? Dricks-vattentäkter? Brunnar? Källor? Grundvatten? Törst? Vätskebalans? Uttorkning? Eller Hembygd? Ja, Hembygd eller Längtan?

Han låg kvar på golvet. Hon satt rak i ryggen, blank i ansiktet och med de långa benen korsade framför sig, både vidöppen och särdeles sluten, i högsta grad närvarande, med stora mörka ögon, fast inte mindre avstängd, lika iögonenfallande som tillbakadragen, upphettad och orörd, såväl ömtålig som majestätisk.

– Hört talas om mun-mot-mun-metoden? Vilka ord är tursamma med sin utstrålning? Jag menar till skillnad från snicksnack och dimbankar, utlagda dimridåer. Det är väl kommunikation det här? Det är väl äkta känslor, samtidigt som de olika argumenten vägs mot varandra. Vad kunde ha undvikits genom att samtalet förbättrats? När kommer orden till korta och när gör de skillnad? Är det dialog som saknas? När duger det att prata och när bör man hålla tyst, som du ser det? Kan man komma en människa till undsättning? Går det att tina upp de hårdaste fronterna mellan folk? Jag menar ... om det finns utväxlingar av ord som gör någon nytta. Jag menar ... Nu är jag ju avspänd och vänlig och saklig. Det här är ett samtal mellan två personer med olika syn på ... som varit med om ganska olika saker. Och en massa likartat. Men atmosfären av uppvisad vänlighet gör att man kan tåla en del av den andres ... De mest extrema utsagorna kan inte vara korrekta. Anser du också att det är på det viset? Har jag rätt där? Jag vet inte om det jag säger är aktuellt, men ... Om tio år ... Kanske önskar du att bli

betraktad på ett visst sätt. Har jag rätt i det, att något kommer emellan som försvårar samtalet? Har jag inte lyckats levandegöra vad jag vill säga dig alls? Delar du ... Nyfiken kan man verka, fast ... Man behöver nog vara aktivt lyssnande, inte bara fåfång och krass och ... Och modig och oegoistiskt och ... Det är långtifrån alltid så viktigt att få sista ordet.

Hon satt oföränderligt stilla framför honom, ovanför, kroppsligt intakt men möjligtvis mentalt ur led. Han kom ingen vart. Han var inte ens säker på att hon lyssnat eller förstått, varken *kunde* lyssna eller orkade försöka förstå. *Spelat* likgiltigt trodde han inte hon var.

Omsider gick JTW besviket tillbaka ned till mellanvåningen och den förstklassiga sängen, i avsikt att ta sig en ordentlig funderare, eventuellt därtill ännu en lur, nu när han hade chansen att när som helst vila. Han lade sig på rygg, slog åter fast att sängen var riktigt bekväm, den utan jämförelse mest bekväma han provat, svalde utan vatten, med viss svårighet, ytterligare ett av de behovningspiller som pallats från RCN och somnade inom kort.

*

När JTW vaknade, omgiven av otaliga kartonger, kände han sig inte endast piggare, utan på något vis annorlunda. Hade han skaffat ett hem, ett ställe att använda som bas, råkat snubbla sig fram till en efterlängtd fristad? Han kontrollerade ytterdörren ut mot stupet, registrerade att låset var helt obrukligt, men kände sig ändå relativt säker på att intrång från det hållet var nästan omöjligt.

Spanande noga omkring sig tog han med draget vapen försiktigt än en gång trappan uppåt till översta våningen. Han måste försöka på nytt, för uppenbarligen dolde kvinnan hur hon fick tag på vatten och föda.

Den första stängda dörren som mötte honom ledde om han mindes rätt till en städskrubb eller toalett. Hade han inte varit inne där förr? Jo, rummet var lika litet som tomt. Nästa skrubb visade sig återigen vara en toalett, naturligtvis, dock utan vatten och med själva toalettstolen karakteristiskt sönderslagen. Han klarade att orientera

sig så pass. JTW fortsatte dubbelkontrollen rum efter rum, utan att – precis som förra gången – hitta minsta spår av levande människor. Likväl fanns en trappa till – det mindes han – väsentligt mindre, en som ledde upp till den vind han egentligen ville besöka och närmare måste få granskad.

Nej, han ändrade sig. Eftersom kvinnan bevisligen bodde här i huset kunde hon antagligen lika väl just i samma ögonblick påträffas på plats i köket i full fart framställande olika lagade rätter. Ljudlöst smög han sig hellre nedför trapporna. Framme vid köket, vars dörr stod på vid gavel, hördes inte det minsta ljud. Han tog sig in med vapnet i högsta hugg, tätt tryckt mot först ena väggen, så nästa. Ingen var där. Köket såg på pricken ut som förra gången. Ingen idé att på nytt leta efter mat således.

Istället gjorde han en ny avstickare in i biblioteket. Det var lika tomt som förra gången. Han letade sig fram till samma uppslagsverk, drog ut en annan volym, men slog som igår – om det nu var igår som han varit här sist – upp boken på måfå någonstans var som helst och pekade med fingret på första bästa artikel, denna gång ”Midsommarsallad”. Vad var det?

Enligt ordförklaringen måste man noga skilja midsommarsallad från midvintersallad. Den förra åts endast sommartid, exakt mitt på och bestod av små fiskar – ill – som flåttis och filéats och i en djupare skål vispats samman med något vitt och kladdigt kallat räddfil. Så tillsattes kalla potatissar och hackad grön tunn avlång ihålig mild lok. Ett platt perforerat hårdare bröd ansågs passa utmärkt till, liksom en nubbe. Han förstod inte orden. Och matje: vem var det?

Han hade glömt källaren. Kanske lagrades något drickbart där nerderst? Väl tillbaka i köket fann han en lucka i trägolvet, med en metallring i ena kanten. Han lyfte upp luckan och spanade nedåt. Nog var det mörkt allt. Här skulle behövts en fackla. Varsamt tog han ett par steg nedför trappen. Beckmörkt var ordet och tämligen fuktigt, ovädrat, surt, förpestat. Förvarades här lagervaror gick det knappast att komma åt dem i mörkret. Han kunde inte gärna treva sig fram hur som helst över en yta av gissningsvis flera hundra kvadratmeter, bara för att hux flux riskera att trampa rätt ned i en gillrad sax.

Han bestämde sig för att tills vidare ge upp, stängde luckan och lämnade köket.

Tillbaka i slottets stora trappa smög han sig uppåt igen, hela vägen fram mot vinden. Han kom fram till metalldörren. Den gick lika lätt att öppna. Han tryckte den åt sidan ljudlöst, på sina väloljade gångjärn. Sakta och på helspänn steg han förutseende in över tröskeln.

Tre personer satt i varandras armar, en äldre bredare rynkig gumma nederst, underst, som en väldig levande fåtölj, och i hennes knä en yngre, men ändå vuxen kvinna, tanig, och i hennes famn i sin tur ett pyttelitet spädbarn.

Alla tre tittade på honom, de vuxna förskräckt. JTW sköt upp visiret och stoppade ned vapnet.

– Vad är ni för ena? Sover ni också här? Varför sitter ni så konstigt travade på varandra? Och var är hon, den jättelånga med ögat, sångerskan?

Det var den mellersta kvinnan som svarade, förmodligen barnets mor:

– Jag är Fulvia Latex Norma Enorm, skådespelarskan och modellen, elitmodellen, de luxemodellen, men ni kan kalla mig Suny, Niky, Paty, Disy, Loly, Kyly, Hody, Lely.

– Jag är tejpen, klistret, häftmassan och limpistolen, Jisses bland kollegor. Undantagslöst drar jag fram och lappar ihop. Jag helar och sätter samman, utan vila, fäster och binder upp, stöder det som spretrar, reser det som lutar betänkligt, fångar in det som fallit isär och hotar att på kuppen splittras.

När presentationerna var avklarade frågade JTW otåligt om mat och dryck.

– Den lilla här hämtar sin ifrån mig, direkt ur bröstet.

– Men ni själva, båda, vuxna, vad tar ni födan från och hur drar ni i er all nödvändig vätska?

Det blev tyst, lika tyst som när han först ansträngt sig att tala med jättekvinnan. Bemödade även dessa personer sig om att hålla på avgörande hemligheter?

– Ni lever ju ändå. Alltså måste ni skaffa fram föda och åtminstone vatten. Det jag själv behöver allra mest just nu är att få dricka mig otörstig.

– Om ni håller till godo med bröstmjölk kan ni få en skvätt ur mitt bröst. Jag har nog till min dotter.

Drev hon med honom?

– Jag vet verkligen inte ... Jag har troligtvis ... kan aldrig ...

– Om mjölken släcker en vuxen mans törst känner jag mindre till, men det skulle jag tippa.

Kvinnornas tre par ögon hölls fortsatt riktade mot JTW. Han hade fått ett förslag och borde bestämma sig. Gummans blick var varken granskande eller försynt, ängslig eller tillmötesgående. Han småskratade tillbaka. Var hon mor åt modern? Vad spädbarnet såg anade han inte, men det tycktes bliga i hans riktning. Den yngre kvinnan höll fram sitt ena blottade stinna bröst. Vad hade JTW att förlora på kuppen? Eller hade man arrangerat en fälla, mjuk och näringsrik, doftande och toppig, men lika lömsk och livsfarlig för den skull? Skulle de passa på att nacka honom ifall han lutade sig fram, så snart han sträckte på halsen, blundade och tog för sig?

Han närmade sig fyra steg, så två till. Det hela hängde inte ihop.

– Och hur ska jag lita på er? Känner ni till biblioteket och utrymmet under köket?

Inget svar.

– Det finns i slottet skapliga rester av ett bibliotek.

Bägge kvinnorna skrattade till. Han förstod inte vad som var lustigast, att han sagt "slottet" eller uttalat orden "ett bibliotek", påstått att det fortfarande fanns bibliotek.

– Boksamling då. Det borde ni veta. Annars tror jag er inte. Jag kommer just därifrån. Jag slog upp "Midsommarsallad". Kan ni hjälpa mig? Vet ni vad man ska ha eller en gång haft midsommarsallader med ill till?

– Vi rätt och slätt bor här sedan en tid, fast något slott rör det sig väl knappast om.

– Källaren i så fall? Den kan vara enorm och härbärgera vilka fantastiska matvaror som helst. Men det går ju inte att treva sig fram där nere utan att se det minsta lilla framför sig. Har ni försökt?

Inget svar.

Han skulle så gärna vilja pröva en midsommarsallad, "4-6 portioner",